

Початковій школі імені Діккенса
та її учням

Я — Трейсі Бікер.

Запам'ятайте це ім'я. Колись я прославлюсь.

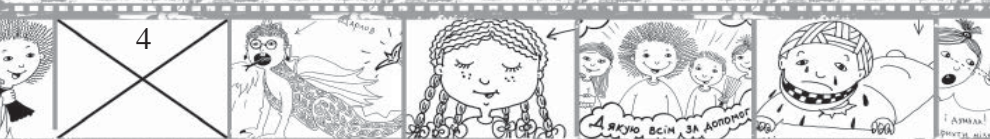
Я живу в сиротинці. Ми тут зevamo його Старим Звалищем. Ми мусили сюди *звалити*, бо нікому не потрібні.

Ні, це повна маячня. Я потрібна своїй мамі. Просто вона дуже вже знана у Голівуді кінозірка і надто завантажена зйомками, щоби мене глядіти. Але вона приїде до мене на Різдво. Таки *приїде*. Я цього певна.

— Твоя мама приїде, як рак на горі свисне, — дразниться Джастін Літлвуд. — То у тебе що не день, то Великдень. Вона ніколи не повернеться, бо їй по барабану мавпа бридка, чорнорота вихваляка, яка щонаочі мочить лі-і-і-і...

Вона так і не договорила, бо я рвонула через усю кімнату та як ухоплю її за патли міцно, та як потягну сильно, що аж ледь з корінням волосся не повидирала.

і замахала на дівчат руками. — Ходіть поки, завтра я повідомлю, що вирішила.

Усі троє дівчат співчутливо на мене глигнули і слухняно забралися геть.

— Ви їх прослуховували на роль Скряжа, міс Сімпкінс, правда? — похмуро запитала я.

— Так, — зізналася міс Сімпкінс. — Але знаєш, — вона стишила голос, — хоч вони й старалися з усіх сил, але, суворо між нами, проти тебе — повний нуль.

— Але ж котру ви оберете?

— Не знаю, — зітхнула вона, — це ж така велика роль, а їм так мало часу зосталося, щоб

слова вивчити. Хіба що Глорія змогла б усе запам'ятати, але ж вона тарабанить репліки, наче оголошення по станції, як ото на залізни-

ці, геть без емоцій. Емілі бодай трохи здатна *грати*, але не ладна двох рядків запам'ятати, тож мусять постійно тримати у руках текст, а це ж усе псує.

